

KARVAANI RY:N
JÄRJESTÖLEHTI

KAN GAS TUS

2/2014

Kangastus kevät 2014

Toimituksen yhteystiedot:

Kangastus/Karavaani ry,
Maailman kulttuurien laitos,
Unioninkatu 38 B, 00014 Helsinki
kangastustoimitus@gmail.com
www.helsinki.fi/jarj/karavaani

Painopaikka:

Picaset Oy, Helsinki

Päätoimittaja:

Aino Haavisto

Taittäjä:

Minna Latva

Lisäksi Kangastusta

olivat tekemässä:

Kaisa Heliö
Johanna Korhonen
Mia Meri
Kata Naaranoja
Henry Teittinen

TÄSSÄ NUMEROSSA

3 PÄÄKIRJOITUS

4 PJ PUHUU

5-7 YAMA RY
– Animea ja muuta
popkulttuuria

8-9 JÄNNITYSNÄYTELMÄ
NIMELTÄ yliopiston
johtosääntöuudistus

10-11 KUMPULAN KIRJEEN-
VAIHTAJA: Kuka pilkkaa
humanistia?

12-15 VIERAILULLA
LUOMUTILALLA

16-21 THE AKS
INTERNATIONAL
SUMMER PROGRAM

22-23 TAPAHTUMAVASTAAVAN
TERVEISET

Tätä kirjoittaessani syksy on edennyt niin pitkälle, että yliopistolta kotiin palaaminen pimeään aikaan on käynyt jo normaaliksi, eikä siihen tarvitse edes yökäyttöavainta. Kerran pääsin jo pimeässä aamussakin raahautumaan yliopistolle ja ymmärsin pitkäksi aikaa olla kiitollinen siitä, että Makulan opiskelijana yliopistolle joutuu harvemmin hinautumaan ennen kymmentä tai kahtatoista.

Pimeydestä huolimatta syksy on hyvä aika aloittaa uusia projekteja, ja sellaisten parissa allekirjoittaneen aika onkin kulunut varsin mukavasti. Tavallisten japanin kielikurssien rinnalle lukujärjestykseeni ei ole mahtunut juuri lainkaan muita Japanin tutkimuksen kursseja, sillä olen täyttänyt lukujärjestykseni viiden muun eri oppiaineen kursseilla. Puolentoista uuden kielen (klassista japania kun tuskin voi laskea ihan kokonaiseksi) opetteluun on saanut kulumaan hyvin päivät, illat ja iltayöt.

Sopivassa määrin kiireinen elämä on mielenkiintoista, ja jos aikaa olisi hiukankin enemmän, olisi minulla lista uusia järjestöjä, joiden toiminnassa olisi kiva

olla mukana. Urheilla pitäisi, ja japanin kieliklubissakin olisi kiva ehtiä käydä useammin kuin satunnaisesti. Kaikenlaisia harrastusjärjestöjä yliopistolla on jonkinlaisia, ja yksi minua eniten kiinnostavista on japanilaiseen popkulttuuriin keskittyvä Yama ry, jota tämän lehden sivuilla esitellään.

Sähköpostiini tulvii erinäisille sähköpostilistoille lähetettyjä kutsuja mielenkiintoisiin tilaisuuksiin. Vaikka aina välillä kiroan Karavaani-listaa, jonne tulee kovalla tahdilla enimmäkseen viestejä muilta kuin omilta pääkiinnostuksen aloilta, on seassa aina helmiäkin. Monta kertaa olen nieleskellyt pettymyksen kyyneleitä, kun en ole ehtinyt katsoa korealaista elokuvaa, käydä jurttateatterissa tai mennä kuuntelemaan persialaisia runoja. Mainos luomutilaekskursiosta, josta voit myös lukea tämän lehden sivuilta, tuli minullekin, mutta koska en ehtinyt mukaan, oli hauska lukea jälkikäteen millaista siellä oikein oli.

Toimeliasta talvea toivottaen,
Aino Haavisto

Hyvää marraskuuta kaikille! Täällä kirjoittelee Karavaanin tuore puheenjohtaja, sillä monen muun tavoin edellinen puheenjohtajamme pyyhälsi Japaniin. Vaikka tiesin nousevani puheenjohtajaksi jo keväällä kun aiempi puheenjohtaja **Milla Molarius** kertoi hakevansa Japanin opetusministeriön stipendiä, asia konkretisoitui vasta kun hän toivotti Suomelle hyvästit Facebookissa lentokentältä. Itse asiassa kaikki muutkin hallituksen jäsenet itseäni lukuun ottamatta matkasivat Itä-Aasiaan, joten Karavaanin hallitus meni uusiksi jo kertaalleen ennen syyskokousta, jossa normaalisti valitaan seuraavan kalenterivuoden hallitus ja toimihenkilöt.

Niin kuin joka syksy, aika tuntuu kuluvan huikealla vauhdilla. Vasta äsken istuin syksyn ensimmäisellä japanin tunnilla ihmetellen, minne kesä hävisi (vastaus: töissä). Samalla tajusin, että olen kolmannen vuoden opiskelija ja möröt nimeltään kandidaatintutkielma ja vaihtohaku ovat ilmestyneet elämäni. Vaikka yhäkin tuntuu, etten tiedä välttämättä mistään mitään, niin johonkin tässä on kuitenkin edetty. Konkreettisesti

sen huomaa siitä, että vaikka sekä kiinan että japanin kirjoitusmerkkiläksyjen on moninkertaistunut, ne imeytyvät päähän kivuttomammin kuin edellisinä vuosina.

Kesällä Weboodia selatessani huomasin, että tänä vuonna on runsaasti tarjolla Kiinaan ja Koreaan liittyviä kursseja. Samanlaista kiittelyä olen kuullut myös Afrikan tutkimuksen opiskelijoilta. Asiaan varmasti vaikuttaa Kiinan kurs sien puolelta uusi Kiinan professorimme **Kauko Laitinen**. Toivotankin hänet tässä tervetulleeksi. Lämmin kiitos myös kaikille muille kurssien järjestäjille!

Uudet fuksit ovat saapuneet. On ilo huomata, että pari vuotta sitten asetettujen oppiaineikiintiöiden ansioista opiskelijoita on alkanut virrata myös pienempiin oppiaineisiimme. En kuitenkaan ole juuri nähnyt fukseja kahvihuoneella ja rohkaisisinkin kaikkia uusia opiskelijoita, kuin myös meillä sivuaineilevia, tulemaan tervehtimään muita opiskelijoita kahvihuoneelle sekä osallistumaan Karavaanin tapahtumiin!

Opiskelun iloa kaikille,
Johanna Korhonen

YAMA RY

– ANIMEA JA MUUTA POPKULTTUURIA

Mannerheimintie 5b. Neljäs kerros. Keski- viikkoilta. Astuessaan HYY:n järjestö- tiloihin näkee pöydän täydeltä läppäreitä ja pöydän ympärillä ihmisiä lukemas- sa mangaa ja syömässä leipomuksia. Viereisessä kokoustilassa keskustellaan siitä, mitä animesarjaa katsotaan seuraavaksi ja kolmannessa huoneessa pelataan keskittyneesti mahjongia. Yaman kerti on alkanut.

Yliopiston anime & manga ry eli tuttavallisemmin Yama perustettiin 12.04.2003 ja on siitä lähtien kokoontu- nut keskiviikkoisin uuden ylioppilastalon B-rapussa. Aktiivisia ymalaisia on n. 40, yhteensä jäseniä on noin 150. Suurin osa jäsenistä on luonnontieteilijöitä, mutta joukkoon mahtuu myös muun muassa psykologian, lääketieteen ja eri kielten opiskelijoita.

Viikoittaisia kokoontumisia eli kert- sejä Yamalla on kahdenlaisia. Joka toinen viikko kokoonnutaan katsomaan yhdessä valittuja sarjoja animekertsin merkeissä ja joka toinen viikko pidettävillä tee- makertseillä on luvassa milloin mitäkin: ruoanlaittoa, käsitöitä, mahjongia, lempi- mangakoiden esittelyjä tai pienoismallien rakentelua. Anime- ja teemakertseillä on omat ohjelmavastaavansa, jotka vastaavat siitä, että joka keskiviikko ymalaisille on tarjolla viihdykettä. Se ei aina ole

helppoa, ja ohjelmavastaavana oleminen vaatiikin luovuutta ja kykyä ulkoistaa ohjelman valmistelua vaikka intohimoiselle ruoanlaittajalla tai pienoismallien kokoajalle.

Yaman toiminta ei rajoitu pelkästään animen ja mangan pariin. Teemakertseillä on käsitelty niin japanilaista game showia, deittipelejä kuin verityyppien merkityksiäkin ja uudelleen alkanut cosplay-kerhon toiminta tutustuttaa ymalaisia kädentaitojen pariin. Kaikille tuttua karaokeakin on kertseillä laulettu vaihtelevalla menestyksellä, välillä tausta- tanssijankin kera.

Japanilaiset ruoat ovat vuosien mittaan tulleet jäsenistölle tutuiksi. Teemakertseillä on valmistettu muun muassa udon-nuudeleita, daifukuja ja kareeta. Omia kulinaarisia näkemyksiään on voinut toteuttaa friikkisushikertseillä,

Teemakertseillä on

käsitelty niin japanilaista

game showia, deittipelejä

kuin verityyppien

merkityksiäkin

joissa sushin täytteenä on kokeiltu muun muassa salmiakkia, maapähkinävoita sekä kissanruokaa sekä näitä kaikkia kerralla. Edellisellä kerralla suun raikastava mentos-sushi, äklönmakea vaaleanpunainen toffeemozzarellasushi ja sininen lenkki-mätitahnasushi kirvoittivat vaihtelevia mielipiteitä ja värikkäitä ilmeitä.

Yaman toimintaa riittää ympäri vuoden, eli kertsit eivät lomia tai pyhiä juuri tunne. Niitä on pidetty niin joulupäivänä kuin juhannuksenakin. Tietenkin juhliin sopivat kertsit ovat aina paikallaan. Halloweenia Yama juhlii innokkaasti ja monet muistavatkin varmaan viimevuotisen pimeällä maatilalla seikkaillun Slenderman-teemaisen rohkeudenkoetelun vielä pitkään. Keväällä Hanamin aikaan puetaan yukatat ylle ja asetutaan piknik-huovalle nauttimaan vaaleanpunaisen kirsikankukkien kauneudesta, asianmukaisia herkkuja unohtamatta. Kesäisin vietetään perinteisesti rantaelämää ja animekertseillä katsotaan lyhyitä, noin 12 jakson sarjoja. Syksyn koittaessa valitaan puolestaan neljä-viisi pidempää sarjaa lukuvuoden aikana katsottaviksi.

Excuja Yama järjestää muutamia kertoja vuodessa. Ravintolaexcuiilla on tutustuttu Helsingin aasialaiseen ruokakulttuuriin ja elokuvaexcuiilla on käyty katsomassa Suomeen rantautuneita japanilaisia elokuvia esimerkiksi Rakkautta & Anarkiaa -festivaaleilla. Mahdollisuuksien mukaan on tutustuttu myös muun muassa teeseremonian saloihin ja Japani-aiheisiin näyttelyihin, kuten viime keväänä Kansallismuseossa näytteillä olleeseen Spirit of Budo-näyttelyyn. Muutaman vuoden välein Yama on yleensä myös järjestänyt matkan Japanin.

Mentos-sushi, äklönmakea vaaleanpunainen toffeemozzarellasushi ja sininen lenkki-mätitahnasushi kirvoittivat vaihtelevia mielipiteitä ja värikkäitä ilmeitä

Yamalaisista löytyy paljon innokkaita pelaajia, ja mahjongi sekä konsoli- ja korttipelien peluu onkin suosittua oheistoimintaa kertseillä. Mahjongia on käyty pelaamassa turnauksissa Kööpenhaminassa asti. Luonnollisesti yamalaisia bongaa usein myös mangaa tai animea seuraamassa ja niistä enemmän tai vähemmän kiivaasti keskustelemassa. Yamalla on oma mangakirjastonsa, josta jäsenet voivat lainata luettavaa, kunhan muistavat sen myös palauttaa - elleivät halua kirjastonhoitajan kirousta niskaansa.

Viikon ohjelman loputtua siirrytään omien koneiden tai luettavien ääreen. Vielä halutaan nauttia samanmielisestä seurasta ja langattomasta netisä ennen seuraavan päivän luentoja. Myöhään illalla ennen viimeisiä busseja viimeisetkin yamalaiset laittavat kertsin, keittiön ja kirjaston lukkoon ja lähtevät kotiin päin odottelemaan sähköpostia seuraavan viikon kertsistä.

Aino Haavisto

Jännitysnäytelmä nimeltä

YLIOPISTON JOHTOSÄÄNTÖUUDISTUS

Syksyn mittaan useimmat lukijoista luultavasti lukivat Helsingin yliopiston johtosääntöuudistuksesta ainakin otsikon verran – ehkä se tuli vastaan sähköpostissa, Flammassa tai sosiaalisessa mediassa. Miksi noin hankalan kuuloisesta aiheesta pitäisi kiinnostua?

Syyskuun lopulla yliopiston viralliset tiedotuskanavat ilmoittivat, että yliopiston johtosääntöä aiotaan uudistaa, työryhmä on tehnyt luonnoksen uudesta johtosäännöstä ja kommentointiin on aikaa vajaa kuukausi. Jaha, jotain byrokratiaa taas, ajatteli moni opiskelija ja jätti asian huomioimatta. Minäkin – vaikka istun tiedekuntaneuvostossa – ajattelin ensin niin, mutta tarkemmalla tutkimisella asia paljastui tärkeäksi.

Johtosääntö määrää monia tärkeitä asioita. Siellä on paljon rivi yliopistolaiselle turhautuntuista asiaa, joka kuitenkin pohjustaa yliopiston arkipäivää. Johtosäännöstä löytyvät pääpiirteissään esimerkiksi niin opiskelija- kuin professorivalinnan perusteet, tiedekuntajako ja eri hallintoelinten roolit ja valintatavat. Johtosääntöä on toki uudistettu ennenkin, mutta tämänkertaisesta uudistusehdotuksesta nousi häly pääasiassa juuri

viimeksi mainittujen osien vuoksi.

Dekaanien ja laitosjohtajien valinta ehdotettiin siirrettäväksi rehtorille, pois tiedekunta- ja laitosneuvostoilta, jotka ovat jokseenkin demokraattisesti valittuja hallintoelimiä. Toimikausi pitenisi vastaamaan rehtorin toimikautta (eikä enää tiedekuntaneuvoston toimikautta), ja muutkin esityksen yksityiskohdat kertovat, että tarkoitus olisi koota valtaentistä tiiviimmin rehtorille ja hänen nimittämilleen henkilöille.

Erityisen kulmakarvoja kohottavan esityksestä teki se, miten nopea aikataulu oli. Yliopisto ei ole tunnettu ketterästä organisaatiostaan, mutta tällä kertaa tuntui olevan kiire – vaikka mitään perustelua kiireelle ei annettu. Johtosäännöstä haluttiin päättää ennen kuin siihen kiinteästi liittyviä ja samaan aikaan uudistettavia tutkinto- ja oikeusturvajohtosääntöjä oli näytetty kenellekään.

Osia johtosäännöstä poistuvista kohdista luvattiin siirtää niihin, mutta mitä takeita siitä oli?

Tiedekunta- ja laitosneuvostot, joilta kommentteja pyydettiin, olivat hämmennyneitä. Iso osa niiden päätäntävällästä oli katoamassa varsinaisesti johtosäännöstä ja vain osa siitä luvattiin siirtää muihin johtosääntöihin. Muutkin kuin oman valtansa puolesta pelkäävät neuvostot älähtivät: näin elämäni ensimmäisen yli kolmen kommentin mittaisen Flamma-keskustelun ensimmäisen aiheeseen liittyvän tiedotteen yhteydestä. Kommentteihin oli myös linkitetty blogikirjoituksia, eikä miltään fukseilta vaan muun muassa valtiotieteellisen professorilta. Pääsi uudistus Helsingin sanomien pikku-uutiseenkin.

Lopullisesta johtosäännöstä päättävä hallitus tarjosi toki joitakin ympäräpyöreitä perusteluja hallinnon keventämisestä ja uuden (monta vuotta vanhan) yliopistolain vaatimuksista. Tarkkoja perusteluja kaivattiin niin tiedekunta-neuvoston kokouksissa kuin Flamma- ja blogikommenteissakin. Missään en nähnyt kenenkään muun kuin yliopiston hallituksen jäsenten puolustavan useimpia uudistuksista: kukaan ei tuntunut ymmärtävän, miksi niitä tarvittaisiin. Miksi jo nyt vähäistä demokratiaa pitäisi heikentää?

Minulla oli varsin lyöty olo tiedekuntaneuvoston keskustelun jälkeen. Kaikki puheenvuoron käyttäneet pitivät uudistuksia ja niiden toteuttamisaikataulua huonoina, mutta asiaan vaikuttaminen tuntui vaikealta: meiltä neuvostoissa haluttiin vain kommentteja, ei oikeaa äänestystä tai mitään vastaavaa. Jonkin-

” Muutkin kuin oman valtansa puolesta pelkäävät neuvostot älähtivät: näin elämäni ensimmäisen yli kolmen kommentin mittaisen Flamma-keskustelun

lainen lausunto saatiin aikaiseksi, mutta paperilla se tuntui käytyä keskustelua laimeammalta.

Marraskuun alussa yliopistolta kuului pitkästä ajasta jotakin toiveita herättävää: yliopiston hallitus päätti sittenkin siirtää käsittely keväälle – ja käsitellä kaikki uudistettavat johtosäännöt samalla kertaa. Kevään mittaan onkin edessä uusi kommenttikierros, tällä kertaa paremmalla informaatiolla, kun kaikki muuttuvat säännöt ovat yhtä aikaa käsiteltävänä tiedossa. Ehkä niitä kaivattuja perustelujakin on viimein tarjolla.

Täytyy toivoa, että hallitus on todella ymmärtänyt syksyn mittaan, että kaavailtu hallinnon keskittäminen ei ole läpihuutojuttu, vaan asia, jota yliopistoyhteisö varsin yksimielisesti vastustaa. Tieteellinen yhteisö tarvitsee autonomiaa ja demokratiaa toimiakseen.

KUKA PILKKA HUMANISTIA?

Anonyymeja terveisiä kaukaisesta matemaattis-luonnontieteellisestä tiedekunnasta. Kirjoittaja opiskelee yliopistossa japania ja tietojenkäsittelytiedettä sekä mausteeksi kaikenlaista muuta matematiikasta kielitieteeseen

Tänä syksynä se sitten tapahtui. Kirjoittelin puolihuolimattomasti esittelyä itsestäni työsähköpostin oheen, ja yhtäkkiä huomasin kirjoittaneeni ”Opiskelen yliopistossa tietojenkäsittelytiedettä ja Aasian tutkimusta”. Nimenomaan tuossa järjestyksessä. Järkytin, sillä vaikka kumpulalaisuus on tärkeä osa identiteettiäni, en missään nimessä pidä sitä ensisijaisena suhteessa mihinkään. Viihdyn Kumpulassa ja huomaan jämähtäväni sinne yhä useammin hengaamaan tuntikausiksi, mutta silti humanismi on paljon tärkeämpi osa identiteettiäni kuin luonnontieteiden opiskelu.

On jollain tapaa todella kuvaavaa, että jo humanismin nimikin tarkoittaa monia eri asioita. Useimmiten me, jotka kutsumme yliopistolla itseämme humanisteiksi, viittaamme yksinkertaisesti siihen tiedekuntaan, jonka piiriin kuulumme. Monelle nuo muutkin määritelmät ovat tuttuja ja kenties yhtä rakkaitakin.

Olen ylpeä humanisti riippumatta siitä, mitä kukin sanalla täsmälleen ymmärtää. On upeaa nousta Päärakenuksen vanhan puolen jyrkkiä portaita

päästäkseen opiskelemaan kuolleita kieliä. Saman talon auditorioiden kovilla penkeillä istumisessa on aivan toista viihdytystä kuin modernimpien luentosalien kalpeassa tunnelmassa. Siellä tuntee opiskelevansa sivistyäkseen ja viisastuakseen eikä vain päästäkseen tenteistä läpi.

Tänäkin syksynä Kumpulassa fuksien orientointi alkoi perinteiseen sikäläiseen tapaan massaluennolla. (Jätän harjoitustehtäväksi lukijoille, miksi olin siellä.) Fukseille lueltiin niin opetussuunnitelma, mallilukujärjestys, opintoneuvojan sijainti kuin tuhat muutakin asiaa, ja yritettiin innostaa kaikin tavoin nauttimaan yliopistovuosista. ”Akateemisen vapauden nimissä voitte opiskella vaikka meriarkeologiaa tai seemiläisiä kieliä”, fukseille kerrottiin, ja moni hymyili huvittuneena. Minä hymyilin leveämmin kuin muut: olinhan vuoden verran odottanut, että pääsisin opiskelemaan elämäni ensimmäistä seemiläistä kieltä. Minulle monitieteisyyden ja ”syrjähyppyjen” korostaminen ei ollut vitsi.

Pitkään kerroin Kumpulassa smalltalkatessani, jos joku sattui kyselemään

Akateemisen vapauden
nimissä voitte opiskella
vaikka meriarkeologiaa tai
seemiläisiä kieliä

opinnoistani, hieman häpeillen olevani humanisti. Opiskelen vieläpä pakollisten kurssien lisäksi ihan muuten vain kaikenlaista Korean historiasta kuolleisiin kieliin. Yllätyn vieläkin joka kerta ihmisten reaktioista, sillä lähes joka kerta humanismi saa osakseen (yleensä hieman hämmentynyttä) ihailua. Sain vastauksia, jotka yllättivät: ”Jaksaisinpa tehdä sivuaineen humanistiseen tiedekuntaan, vaikka filosofiasta” tai ”Minäkin pidän kielistä, olen aina halunnut oppia inarinsaamea” tai ”Ai voiko Helsingin yliopistossa opiskella assyriologiaa? Siistiä!”

En ole tavannut vielä yhtäkään luonnontieteilijää, joka naureskelisi humanisteille. Kai sellaisiakin on, mutta ei ilmeisesti montaa. Pilkkaa löytyy lähinnä sitsilauluista, mutta niissä nyt irvailaan ihan joka suuntaan. Loppujen lopuksi humanisteja arvostetaan silti. Se on ollut mukava oppia: vaikka mediassa äänessä ovat usein ne, jotka haluaisivat lopettaa postmodernin taiteen ja kuolleiden kielten tutkimuksen, on humanistisen tiedekunnankin ulkopuolella ihmisiä, jotka osaavat arvostaa humanistista sivistystä.

VIERAILULLA LUOMUTILALLA

Teksti ja kuvat: Mia Meri

HYY:n ympäristövaliokunta järjesti 13.10.2014 ekskursion Kilpiän luomutilalle. Koska luomu kiinnostaa ja kalenterissakin oli sopivasti vapaata, päätin lähteä reissuun mukaan. Viiden euron panostuksella paikka bussista oli varmistettu. Vedin päälleni uuden toppatakkini ja hupparin ja mietin kuinka ylipukeutunut olinkaan, sillä emmehän ne nyt toki minnekään pellolle mene tonkimaan vaan istumme todennäköisesti jossain sisätiloissa, saamme voileivän ja juotavaa ja käymme ehkä katsomassa kivasti tieltä jotain peltoa ja ehkä eläimiä jossain karsinassa.

Karu todellisuus

Bussiin noustessa huomasin, että kaikilla muilla osallistujilla oli kunnon kumisaappaat jalassa. Omat remmikenkäni alkoivat heti näyttää huonolta valinnalta.

Vierailun kohteena toimiva Kilpiän luomutila sijaitsee Pusulassa, noin 45 minuutin ajomatkan päässä Helsingistä. Yksityisen tilan omistaa **Tuomas Mattila**, joka on luennoinut mm. Helsingin yliopistossa ja toimii luomuviljelyn asiantuntijana useammassakin eri paikassa. Yksityiskohdat eivät tarttuneet mieleeni, sillä olin niin järkyttynyt siitä, minne olin päätenyt. Katsokaas, luentotilanamme

toimi märkä pelto ja komentokeskuksena pellon viereen parkkeerattu pakettiauto. Ilmassa lentelivät syksyn viimeiset itikat. Minä olen kaupunkilaiskakara, kaipasin Offia ja vedin päätäni syvemmälle takkini kauluksien väliin. Hei hei, unelmieni lämmitetty luentosali tai tupa välipalaleipineen.

Lyhyen alustuksen jälkeen Tuomas veikin meidät suoraan vertailemaan peltojaan. Vaikka vieraan terminologian vuoksi esitelmä menikin minulta ohi, tekivät muutamat asiat minuun vaikutuksen.

Tuhoavia ja säästäviä hoitotapoja?

Minusta näyttää vierailun valossa siltä, että monet nykyaikaiset "ei-luomut" maiden hoitotavat ovat suorastaan vahingollisia maalle. Tuomas esitteli meille eri tavoilla hoitamiensa peltojen maaperää kaivamalla meille koepaloja maasta ja näyttämällä miten paksult eri kerroksia maaperästä löytyi, ja millaisin keinoin hän oli tervehdyttänyt maaperää - välillä onnistuen paremmin ja välillä huonommin. Totta kai sillä, että kyseessä oli koetila, oli vaikutusta asiaan, mutta vaikuttaisi siltä, että luomumenetelmillä viljelykset joskus onnistuvat ja joskus eivät niin yhtään.

Tuomas esitteli meille myös suomalaista metsänhoitoa, joka kuulosti aivan järjettömältä. Vielä 2013 oli laitonta hoitaa metsää mitenkään muuten kuin vetämällä koko metsä tasaiseksi ja kääntämällä koko metsänpohja ympäri vähintään metrin syvyydeltä. Tätä kutsuttiin metsää säästäväksi metsänhoitotavaksi. Tänä vuonna on ensi kertaa tullut lailliseksi hoitaa metsää siten, että metsästä katkotaan vain 2/3 puista ja metsän pohja jätetään ennalleen. Tietämättä mitään metsänhoidosta, ihan maalaisjärjellä en ymmärrä miten tuota kaiken tuhoavaa metsänhoitoa on kukaan voinut kutsua "metsää säästäväksi".

Luomuviljelmillä ei tietenkään voida käyttää synteettisiä lisäravinteita eikä tuhoaineita, jotka imeytyvät maaperän läpi pohjaveteen ja valuvat järviin sadevesien mukana. Sen sijaan maaperää pitää hoitaa. Lannoitteitakin saa toki käyttää, mutta vain luomuviljelyyn hyväksytyjä. Koska kyseessä oli koetila, Tuomas kertoi saaneensa eräältä tuttavaltaan kasan hiiliä, jotka olivat syntyneet, kun tämän sato oli päässyt vahingossa palamaan kokonaan. Kaikki pellot oli siis lannoitettu hiilillä, joita saattoi nähdä vielä maassa, jos tiesi niitä etsiä.

Lisäksi peltojen rajoille oli pystytetty kasviviljelijä, joiden kasvit oli valittu huolella niiden maaperää parantavien ominaisuuksien vuoksi. Selvästi kaikki oli tarkkaan harkittua, ja alan opiskelijat nyökkäilivät joka puolella hyväksyen Tuomaksen selitykset.

"Tämä on kuin viiniä haistelisi"

Koska olimme puhuneet maan kuntouttamisesta, Tuomas halusi osoittaa meille

Tuomas esittelee maaperän kerrostumia koekaivannosta.

Ekskulaiset korjaamassa satoa

väitteensä tosiksi ja niinpä teimme myös kokeita pellolla ollessamme. Olisimme toki voineet ottaa maaperästä näytteitä ja lähettää ne jonnekin laboratorioon kalliilla tutkittavaksi, mutta Tuomaksen mukaan meillä oli helpompi ja tarkempi-kin testilaboratorio käytössämme: nenä! Tuomas kaapaisi maata, nuuhki sitä ja käski meidän tehdä perässä: "Tämä on kuin viiniä haistelisi." Oli hauska nähdä järkyttynyt epäusko koko seurueessa, mutta niin me poimimme maata ja haistelimme sitä. Sitten etenimme toiselle pellolle ja haistelimme sitä. Tietysti peltojen välisen istutuksenkin maa piti haistella läpi. Ja lopuksi vielä nappasimme metsästä kouralliset.

Voin muuten kertoa, että en ole koskaan viiniä haistellut ja nähtävästi ei kannatakaan, sillä ihan samalta ne minusta haisivat. Muut kyllä olivat tunnistavinaan

Operaatiokeskus eli pakun takakontti.

eri sienten hajuja ja vaikka mitä hienouksia. Minusta ainoastaan metsä tuoksui hieman erilaiselta - ja todella hyvältä - mutta kaupunkilaisena en nähtävästi osannut eritellä mitä haistoin. Mutta jos olette miettineet mitä se metsän haju on tai mistä se haju tulee, niin se haisee siltä maaperältä. Aina oppii jotain uutta.

Tuomaksen puheissa vilahteli myös useaan otteeseen se, miten Aasiassa maata viljellään ja miten hän oli hyväksikäyttänyt sikäläisiä maanviljelijästapojaa pelloillaan. Esimerkiksi se, että pellot eivät olleet nelikulmioita vaan jopa pyöreitä maan korkeuskäyrien mukaan, oli kommentteista päätellen hyvin järjestyttävää. Tuomas selitti, että seuraamalla korkeuskäyriä ja myötäilemällä maanmuotoja hän pystyi ohjaamaan sadevesien virtauksen niin, että se ei valunut pois pelloilta vieden maa-aineksen mukanaan vaan vesi sai kulkea pitkän matkaa peltoa pitkin ja jäi usein pieniksi lammikoiksi pitkin peltoa. Tuntui minusta jotenkin ihan normaalilta maalaisjärjeltä. Mietinkin aika monta kertaa Tuomaksen esitelmää kuunnellessani, että maanviljelyn kehittyttä nykymuotoiseksi väli-urheiluksi terve maalaisjärki näyttäisi unohtuneen maanviljelijästä. Rivien välistä olin havaitsevinani samaa myös Tuomaksen puheissa, joka useampaan otteeseen puhui miten muualla maailmassa ja erityisesti Aasiassa ollaan sivistyneempiä kuin Suomessa näissä asioissa.

Peltohommissa

Sattumalta vierailupäivänämme Kilpiän tilalla oli talkoot, joiden tavoitteena oli nostaa loppu sato pelloilta ja viedä se kellariin talveksi säilöön. Vapaaehtoiset

\\|/ \\|/|/ |/ |/ |/

olivat jo nostaneet ja käsitelleet suurimman osan sadosta, joka koostui vielä kyssäkaalista, punajuurista ja lantusta. Porkkanat olivat jo kaikki menneet. Meidän tehtäväksemme tuli pussittaa kukin vihanneslaatu omiin pusseihinsa ja kantaa ne lopuksi kellariin. Samalla saimme poimia pelloilta omat ostoksemme, joita saimme ostaa eurolla per kilo, koska olimme auttaneet peltotöissä.

Saimme myös syödä kyssäkaalia suoraan pelloilta, mikä olikin uusi tuttavuus minulle. Suosittelen! Ainakin se Kilpiän tilalla viljelty kyssäkaalilajike oli maultaan kuin kurkun ja keräkaalin väliltä ja todella mehevä, makea ja herkullinen. Kyssäkaali myös näyttää joltakin Pokemonilta, mikä on aina plussaa.

Lopulta tilan väki toi meille vielä lavan omenoita pihan puista ja pääsimme myös poimimaan minttua ja piparminttua suoraan pellonlaidalta. Auringon laskiessa palasimme kaupunkiin.

Kiitos kivasta ekskusta Kilpiän tilalle ja HYY:n ympäristövaliokunnalle!

Kilpiän tila: <http://www.kilpiantila.net/>

HYY:n ympäristövaliokunta:

<http://blogs.helsinki.fi/hyy-ymp/>

AFRIKKA-SITSIT

**PE 23.1.2015
ALINA-SALISSA**

**LISÄINFOA
SEURAA...**

VARAA PÄIVÄ KALENTERISTA NYT!!!

” Saimme myös syödä kyssäkaalia suoraan pelloilta, mikä olikin uusi tuttavuus minulle. Suosittelen! Kyssäkaali myös näyttää joltakin Pokemonilta, mikä on aina plussaa.

THE AKS INTERNATIONAL SUMMER PROGRAM

*Probably the most iconic scene
from the campus area.*

The Academy of Korean Studies - or AKS - is located in the Bundang district of Seongnam, a satellite city of Seoul. The area falls into the new Pangyo city, but looking up the address still refers you to Bundang. But if you think about a grandiose campus of a fancy private research institute, you've got the wrong image in your head: it is a small, idyllic place with a peaceful atmosphere, surrounded by forests and mountain trails. Opened to students in 1980, the academy accepts both domestic and international students. According to the website, AKS is "the world's most authoritative and prestigious graduate studies institution in Korean Studies". It's easy to believe this considering their library currently manages various na-

tional treasures, historical collections and documents.

The annual International Summer Program is not really a summer school program, whilst it consists of lectures of various kinds. It is more a head-first plunge into the Korean culture and language - an introduction to many fields and topics. In 2015, the summer program will be held for the 23rd time, again inviting students from all over the world to participate. The application process is just like applying for exchange, save for having to pick one's courses: it includes a motivational letter, a teacher's evaluation of one's Korean language skills, and two professors' letters of recommendation are required.

And what's the best thing about it? All you have to pay are your flights in and out of the country, and managing yourself from the airport to the little suburb of a satellite city. Consider the fact that most summer programs cost thousands - three grand is the realistic estimation. AKS's summer program is, in fact, one of the very few all-free courses. Does this make it somehow less valuable or interesting? I'm sure paid courses offer much more in-depth classes, but AKS does not fall far behind with its visiting professors from top-notch universities, such as a politics professor from Yonsei.

Picking up your language

I spent a week in Japan and another week taking in Seoul before the program started, but on the day I arrived at the school I felt so exhausted I crashed immediately, hardly understanding what the assistant told me about dinner. We'd been assigned

” Our teacher did not know a word of English. She explained words by acting and by drawing things on the whiteboard: here's an arrow, it flies here, this means this thing

into rooms of two, and some people had bonded greatly with their roommates from the start, especially those whose from the same countries. What was a little surprising - something that was certainly a good thing on the long run - was that only two members of the staff constantly around us actually spoke English. The two assisting teachers, both grad students, might've understood us but refrained from speaking English to us, so on many occasions I would be drawing things in the air or staring blankly until someone handed me an English schedule. For the first week, this was scary. I knew I wasn't very good at Korean, especially not in comparison to the more advanced students amongst the 32-or-so of us, but I was amazed by the sheer lack of understanding what was being said to me. Imagine being hit in the face by a listening comprehension exam.

The whole course kicked off with a fancy opening ceremony, held by the

program coordinator and the headmaster of the institute, where everyone sort of quivered in their seats. After the opening ceremony we took our language placement tests, short versions of the TOPIK examination by the looks of it, and were interviewed by teachers. The exam placed us into one of three levels: basic, intermediate, and advance. I, rather righteously, was in the basic group. However after a three-hour session of greetings me and a girl from Vienna came to the conclusion that it was much too easy for us, and that we had previously gone through all the grammar and topics in the program the teacher had prepared. When it turned out we were not the only ones who thought so, the teacher and program coordinator agreed that we should change books into the second one in the series, and the program was remade.

We had three hours of Korean from nine in the morning till lunch, ten lectures altogether for three weeks. During the lectures we practiced mostly speaking and vocabulary in terms of speeches, little word tests, pair work, group work and free talk. Our teacher did not know a word of English. She explained words by acting and by drawing things on the whiteboard: here's an arrow, it flies here, this means this thing. Every time she described feeling speechless she hit herself on the chest so hard me and the Austrian girl were sure she would break apart. She taught us indirect speech by writing a command on a slip of paper and having us act it out while the others would have to say, "the teacher said to her to open the window", and so on.

It is amazing how suddenly in such a short time one's language skills can improve. I would not say I suddenly knew everything or anything like that. But what I noticed immediately in comparison to my week in Seoul before the program and after it was that my fear of making mistakes was gone. Before, I could hardly talk to the cafe staff to place an order or talk about asking for directions. The week after, I had no problem opening my mouth. And it didn't stop there. I came home to go to class to talk without wondering if I'd make myself look like an idiot. My AKS teacher, in her little letter to me as we wrapped up the program, told me to keep speaking. She wrote that she figured I was shy about using the language to express myself because I was afraid. Well, I for sure am not, anymore.

Roll that cabbage

Other than language, our days at school consisted of other lectures. We studied history, politics, folk music, food culture, and similar. The only time we got to choose whether to do classes in English or Korean was history. In every other case we listened to guest lecturers and visiting professors in Korean. It was okay, but mostly just because there was no exam nor essays to write about it. The lectures were very interactive, however. Our political science professor kicked

We visited a traditional manners school to play dress up. The students in the front are wearing wedding attire.

↙ *View toward the ocean from the Seokguram Grotto in Gyeongju.*

Our dorm room.

off the lecture by asking us if we knew the North Korean arirang show, or if we knew the colour of the South Korean football team, followed by demonstrating the cheer chant.

Economics, politics, cultural traditions - all in a span of two hours each. This is why I call it an introduction to Korean culture. During the four weeks, we were immersed in topics ranging from left to right. But the variation was not bad. It was clearly aimed for a large group of students, all of whom had some background and varying interests in Korea. One student knew about economics, already; I was amongst the few in my English Korean history class who had studied all of the topics before.

My personal favourite, looking back, was the lesson on food culture and eating habits. The teacher kept asking us to read the notes on his PowerPoints, asking us to applaud to everyone who had been picked to read. It was more than a lecture: rather, it was a carefully led discussion.

Other than mere lectures, a lot of our time in the program consisted of hands-down practical lessons. In folk song class we (to everyone's mutual embarrassment) sang three different variations of "Arirang". In hanbok-making class we made, from pre-prepared pieces, a little souvenir bear plush wearing a traditional hanbok dress. Thirty university students doing elementary school crafts was just as fun as it should be, and the one to answer a speed quiz correctly won a small prize.

Whether or not you like doing things with your hands, the experience was definitely worth it. We made kimchi under the instructions of a proper Korean cooking instructor at a culture house; we had a well-known calligraphy artist teaching us how to do traditional calligraphy, and an arts school professor-artist guiding us at doing traditional paintings of fruits. We also left the school and travelled to Icheon, the hub of pottery, to make our own little pottery pieces.

What made the arts classes especially fun was the fact that everyone was just as beginner-level at it. Even those with calligraphy experience, such as the Taiwanese girls, had not done strictly Korean calligraphy, and me with my painting experience did much better at drawing deer for fun than painting grapes. In kimchi making, everyone was just as good as we had all the ingredients measured ready. While it might sound uncomfortable to get thrown right back to arts class middle school style, I think it all comes down to attitude: the practical lessons were not to be taken seriously, but to learn a little while having a good time.

Every time we left the school, we traveled by our private bus. This obviously enabled the school the chance to take us even further than subway lines or local buses, and to control the mass of foreigners. We went to Seoul to see the Gyeongbokgun palace (although me and the Austrian girl got permission to play hooky and get doughnuts instead), went up to the Seoul N-Tower, drove to Icheon twice and went to a traditional manners school in yet another city to wear actual hanbok. We drove to Suwon and toured the KBS Drama Centre, visiting the indoors studio and drama sets.

While it is possible to participate in various tours, make kimchi, or wear hanbok at a photo studio most of the touring we did involves tedious arranging. (That is, save for the palace and N-Tower out of the few things I've mentioned: these are places you can visit anytime.) It was easier to participate with a group without having to arrange the visit by yourself, or without having to look for a specific place and pay fees to take part.

The private bus also enabled us to leave the city for a three-day field trip to the old Silla capital, Gyeongju. Located South-East on the peninsula, Gyeongju is the hub for historical attractions. It was my second time to Gyeongju, so I'd seen most of the things - plus I had just caught the so-called air conditioning flu, and temperatures hovered well above thirty every day, so I walked around like a zombie ready to die a few times in a row. We had rooms at a hotel with a very poor wifi connection, but this, too, turned into a source of amusement for us.

Memories of Seongnam

An hour's ride away from Myeongdong, AKS can be reached by two buses directly from Seoul. These two stop right outside the campus. An idyllic area by a stream, visiting the school and then taking the local bus to reach a train station further away in Bundang made me miss summer. The same thoughts about the area came to me: Bundang, and especially the Unjung-dong area, resemble Helsinki in a particular way. Nature is ever-present, and despite the buildings being crazy tall and the city being much larger, the peaceful atmosphere was homely in a whole different way. There were less people, less traffic, and much less noise than in Seoul. Don't get me wrong, I'm a Seoul person all the way and I love the busy atmosphere, but Seongnam is wonderful for everyone looking for something a little less hectic. The summer heat and cicadas, late night walks and few people are like a calm combination of the best parts of Finland and the best of Korea.

I certainly recommend applying for the program. Requirements are that you have interest in Korea and have taken Korea-related classes or activities, and that you are at least on your second year of university at the time of applying. Application period takes place from January to March, and the program itself usually begins early to mid-July. The exact contents of the program change annually, and for example field trip locations vary.

More information about AKS and the program can be found via the official website, www.aks.ac.kr, also available in English.

Tapahtumavastaavan terveiset

Uusi lukuvuosi on taas pamahtanut käyntiin ja Karavaanin perinteiset tapahtumat ovat täällä. Tätä kirjoittaessani huikkahölkä on lähestymässä ja vanhemmat opiskelijat jännittävät, saavatko fuksit pikkujoulet kasaan. Keväällä on luvassa Viiniä ja valitusta, kevään huikkahölkä, sekä ehkäpä jotain isompaakin. Myös kerhot järjestävät omia tapahtumiaan.

Eivätkö nämä tapahtumat ole pala kakkua tai kaipaisitko jotain muuta? Tapahtumavastaaville voi aina antaa palautetta, mutta myös anonyymisti on mahdollista lähettää palautetta uudistuneiden kotisivujemme kautta. Tapahtumavastaavilla on kuitenkin kädet täynnä töitä perinteisten tapahtumien järjestämisessä sekä samanaikaisessa opintopisteidensä kerryttämisessä, joten haluaisinkin muistuttaa, että tapahtumien järjestäminen itse ei ole mikään mahdollon tehtävä. Esimerkiksi viime vuonna ahkera fuksi laittoi tuulemaan ja järjesti saunailan Karavaanille.

Tapahtumien järjestäminen ei ole tapahtumavastaavien yksinoikeus, vaan kuka tahansa voi järjestää Karavaanille vaikkapa elokuvaillan tai ikinä keksiikään. Suotavaa kuitenkin olisi, että asiasta keskusteltaisiin hallituksen

kanssa joko sähköpostitse tai hallituksen kokouksissa. Näin voidaan esimerkiksi selvittää, voisiko Karavaani sponsoroida tilavuokran tai tarjoiltavaa tapahtumaan. Yksin koko tapahtumaa ei täydy järjestää, sillä tapahtumavastaavat myös mielellään avustavat ja kertovat, mitä käytännön asioita olisi hyvä ottaa huomioon. Tiedotus on erittäin tärkeä osa tapahtumaa ja tapahtumakutsu on se, joka saa ihmiset saapumaan paikalle. Siihen on siis hyvä panostaa.

Pikkujoulujen järjestäminen fuksi-voimin on perinne. Tämän tarkoitus on antaa maistiaisen tapahtumien järjestämisestä, sekä myös tutustuttaa uusia opiskelijoita toisiinsa. Tietysti vanhemmat opiskelijat myös leikkimielisesti arvoitelevat vuosiluokan sen mukaan, miten hyvin sen vuoden pikkujoulet onnistuvat. Aloitin itse tapahtumavastaavana fuksivuoteni ja olen tämän jälkeen raahannut viinoja useita kertoja Uuden ylioppilastalon portaita ylös ja alas, mutta myös oppinut, mitkä asiat on merkittäviä tapahtuman onnistumiseksi. Tapahtumien järjestäminen on hyvä tapa tutustua paremmin ainejärjestöläisiimme sekä saada kokemusta, josta on hyötyä varmasti myös tulevaisuudessa.

*Pikkujoulujärjestelyjä 2013 – tapahtumanjärjestäminen
on ilmeisesti fuksienkin mielestä hauskaa*

不動産 03-3253-2421
株式会社 ローヤルハイツ

<http://www.janpara.co.jp> じゃんぱら D-Style

じゃんぱら

高価買取! 査定無料! パソコン Mac デジカメ デジタル家電 AV機器

パソコン デジタル家電
いろいろ 買取 販売

ゲーヨーSP アキバカメラ 毎日集約 D-Style ラブロス HONOKA

秋葉原セゾー

